

Fik I Helligånden?

Det spørgsmål stillede *Paulus* i *Efesus*, da han traf nogle disciple (Ap. G. 19,2). Når en erfaren kristen som *Paulus*, der nok kunne skelne det ægte fra det uægte, følte sig nødsaget til at spørge således, da må der være noget galt ved dem, han retter spørgsmålet til. Det er, som hvis en mand, der er på besøg i et hjem, må spørge husets herre: »Elsker du din kone?« Kan det ikke umiddelbart mærkes, så ingen finder på at stille dette spørgsmål, da er der noget galt.

Hvor Helligånden råder i menneskers liv, giver det sig til kende på forskellige måder, så ingen er i tvivl herom.

Deres tale

Da Helligånden pinsedag fyldte disciplenes hjerter, begyndte de at tale om Guds store gerninger. Det var det eneste, de var optaget af. Og det prægede dem siden hen, thi Helligånden vil herliggøre Herren, og de, der er fyldt af Ånden, vil gerne tale om hans store gerninger.

Det skal ikke tvinges frem; de skal ikke overvinde sig selv til at tale herom; *Peter* og *Johannes* sagde engang, at de ikke kunne lade være med at tale om det, de havde set og hørt, dvs. om Herren og hans frelse (Ap. G. 4,20).

Det var ikke blot ved store sammenkomster og møder, de talte om Herren, men også i hjemmene. Naturligvis talte de også om andet, således som mennesker taler om dette og hint, men det emne, der lå dem mest på sinde, var korssets ord, og de forsømte ingen lejlighed til at tale herom, når den blev givet dem.

De talte sådan, at man kunne mærke, deres hjerte var med. De var jo grebne af Herren og var ivrige på hans vegne.

Hvad hjertet er fuldt af, løber munden over med. Man kan på menneskers tale, når man har været noget sammen med dem, høre, hvad der fylder dem. Går mennesker for at være kristne, men taler de sådan, at man må spørge: »Har de mon modtaget Helligånden?« da er der et eller andet galt.

Deres praktiske arbejde

Da der opstod en situation, der krævede en praktisk og rimelig løsning, sagde apostlene, at de skulle udvælge syv mænd, der var fulde af Helligånden (kap. 6 i Ap. G.). Umiddelbart ville man mene, at den opgave, at dele den økonomiske hjælp ud til enkerne, sådan at ingen blev forfordelt, ikke krævede andet end en vis ordenssans og en kyndighed m.h.t. at føre regnskab.

Men apostlene sagde, at de skulle være fulde af Guds Ånd.

Det er ikke tilstrækkeligt, at et arbejde bliver korrekt gjort; det er lige så vigtigt for vidnesbyrdet, at det bliver gjort af hjertet som for Herren, gjort med glæde og iver, gjort helhjertet. Derfor skulle de være fulde af den hellige Ånd.

Man må være fyldt af Helligånden, hvis man skal udføre sit arbejde helt til Guds ære og menneskers gavn. Det kan ikke undgås, at man møder kritik og modstand – det kan heller ikke undgås, at man nu og da bliver træt – men er man fyldt af Herrens Ånd, da giver man ikke op og sænker heller ikke standarden.

Da jeg kom ind i *Grundtvigs Hus* tidligt en søndag morgen, var det en stor glæde for mig at se, hvorledes brødre og søstre var travlt optagne med at gøre lokalet rent og brugbart til gudstjenesten. Lokallet anvendes jo andre dage til alt muligt og ser undertiden rædselsfuldt ud. Disse venner var fulde af liv og glæde og vidnede gennem deres arbejde, at de tjener Herren af hele deres hjerte.

Man kan ofte se, om mennesker er fyldt af Herrens Ånd, ved at betragte, hvorledes de udfører deres arbejde. Det gælder hjemme såvel som på arbejdspladserne.

Deres følelsesliv

I den første menighed herskede en ren og smittende glæde. Der står om dem, at de holdt måltid med fryd og i hjertets oprigtighed (Ap. G. 2,46). Kom man på besøg hos dem, var ingen i tvivl om, hvilken Ånd der rådede i deres hjem.

Også i trængsler og modgang prægede glæden dem. Den var ikke opstyttet, men ægte. Første gang apostlene blev pisket, gik de bort fra rådets åsyn, glade over, at de var agtet værdige til at vanæres for Navnets skyld (5,41). Det samme har gentaget sig gang på gang i menighedens historie. *Paulus* og *Silas* sang lovsange ved midnatstid, da de havde fået en mængde slag og var kastet i det inderste fængselsrum, hvor de lå med fødderne spændt i blokken (16,23-25); og hebræerne fandt sig med glæde i, at man røvede, hvad de ejede (Hebr. 10,34).

Hvordan gik det til? Det var Helligåndens værk. »Disciplene fyldtes af glæde og af Helligånd,« står der i 13,52. Helligånden bringer en sådan fred og glæde ind i hjertet, at lidelserne og smerterne tilsyneladende bliver glemt for bare glæde. De evige ting bliver så strålende for sjæl og sind, at tabene og trængslerne slet ikke

kommer til at dominere.

Højdepunktet når *Stefanus*. Fyldt af Helligånden stirrede han op imod Himme- len og så Guds herlighed og Jesus stående ved Guds højre hånd, og da de stenede ham, råbte han med høj røst: »Herre, tilregn dem ikke denne synd« (7,55-60).

Det moderne ord »udstråling« passer på den døende *Stefanus*; hans ansigt var som en engels at skue. Jo mere en kristen er fyldt med Guds Ånd, des mere stråler noget uforklarligt helligt og herligt ud fra ham. *Paulus*, der da hed *Saulus*, var dengang ikke nogen kristen, tværtimod – men havde han været det, var det aldrig faldet ham ind at spørge: »Mon *Stefanus* har Helligånden?«

Helligåndens frugt er kærlighed, glæde og fred; hvor den tydeligt kan ses, finder ingen på at stille det spørgsmål. Men hvor den ikke kan ses af en erfaren kristen, må der være noget galt. På deres frugter skal vi jo kende, om mennesker er med Herren eller ej.

Deres beslutninger

»Helligånden og vi har besluttet...« Således kunne de sige (Ap. G. 15,28). De forstod altså at træffe beslutninger, som Helligånden kunne være med til. Det er vigtigt for en kristen at træffe beslutninger, der ikke strider imod Guds vilje. I Apostlenes Gerninger berettes der en del om, hvordan man kan det.

I kap. 13 skildres den første missionsnærudsending. Menigheden i *Antiokia* holdt gudstjeneste, de fastede også, og så sagde Helligånden: »Udtag mig *Barnabas* og *Saulus* til den tjeneste, jeg har kaldet dem til.« Hvor trygt, når man ved, at det er Gud selv, der har udtaget en til den og den opgave. Da kan man holde ud, når modstanden rejser sig.

I kap. 16,6 læser vi, at Helligånden hindrede dem i at tale Ordet i provinsen *Asien*. Er vi fyldt af Helligånd, da forstår vi, når man standser os i noget, vi står i begreb med at gøre, men som alligevel ikke er Guds vilje.

I næste vers læser vi, at de forsøgte at komme til *Bitynien*, men Helligånden til- lod dem det ikke.

Vi ved ikke, hvorledes Ånden hindrede dem, og hvorledes han ikke tillod dem det, men formentlig har han givet dem ufred i deres samvittighed – en ufred, som hjalp dem til at forstå, at de ikke måtte gennemføre deres forehavende. *Paulus* siger jo et andet sted: »Lad *Kristi* fred råde i jeres hjerter« (Kol. 3,15). Hvor Helligånden tager freden bort fra vort hjerte, er det

et tegn på, at vi er på en vej, der leder os bort fra Guds vilje.

Sammenfattende

Det er i virkeligheden ikke svært at mærke, om et menneske, der går for at være en kristen, har modtaget Helligånden eller ej.

Det høres på hans tale – det mærkes på den måde, han udfører sit arbejde – det præger hans følelsesmæssige reaktioner – han er glad – der er en udstråling af hellighed og kærlighed fra ham – der er noget »dynamisk« over ham – det præger også den måde, han træffer sine beslutninger – kort sagt: det præger hele hans van-dring.

Når du læser dette, går det dig måske, som det gik mig, da jeg gennemgik disse ting: jeg så mig selv i Ordets spejl.

Nogle må sige: Jeg har aldrig modtaget Guds Ånd; jeg går for at være en kristen, men i virkeligheden er jeg det ikke,

thi Guds Ånd bor ikke i mig.

Andre vil sige: Jeg har bedrøvet Guds Ånd og er ikke fyldt af Ånden, som jeg burde være.

Hvad enten det ene eller det andet skulle være dit svar, så er sagen ikke håbløs; man kan snarere sige, at det altid er godt at komme til erkendelse af, hvorledes det i virkeligheden står til med ens liv i forhold til Herren.

Vend dig derfor til Ham, som du er, og bed Ham om, hvad du behøver. Ingen fader vil give sin søn en sten, når han behøver et brød og beder derom; ingen fader vil give ham en slange, når han behøver en fisk og beder derom – det ved du! Tror du, Faderen fra Himmelen vil nægte dig det, du aller mest behøver: Helligånden, når du beder ham derom? Aldrig!

Det kan imidlertid være, at han begynder med at pege på noget i dit liv, der er en hindring for Helligånden. Hvis han gør det, adlyd ham da – vend dig fra den ting,

skaf den bort – eller gør, hvad han byder dig – og du vil omgående mærke, at han har besvaret din bøn og skænket dig, hvad du bad om: Helligånden; den vil selv vidne med din ånd om, at du er Guds barn, og at alt mellem Ham og dig er i orden.

Da er du fornyet, hvad enten det er første gang til frelse eller en fornyelse af dit liv med Herren. Gå da videre, ikke med blikket dvælende ved din fornyelse, men ved din Fornyer, thi hvis du bliver for meget optaget med din fornyelse, visner den, men har du hele tiden din Fornyer for øje, fortsætter den uafsladelig.

Det er Ham, din herlige Frelser og Herre, Helligånden vil herliggøre, derfor leder den dig til at se hen til ham eller op til ham – da genspejles en lille smule af hans herlighed på og gennem dig, uden at du selv lægger mærke til det – men andre gør det, og det er nok så vigtigt!

At være sanddru

Hvis vi skulle definere, hvad det er at være sanddru, ville vi formentlig sige, at det er altid at tale sandt og aldrig gribe til løgn, end ikke når der kunne opnås en fordel eller undgås en ulempe derved. Det ville ikke være en dårlig definition, men lytter vi til Herrens, er den anderledes: »Den, som taler af sit eget, søger sin egen ære, men den, som søger hans ære, som sendte ham, han er sanddru, og der er ikke uret i ham« (Joh. 7,18).

At tale af sit eget

Den, der taler af sit eget, er ifølge Herren ikke sanddru. Hvad er det da at tale af sit eget, og hvorfor udelukker det den, der gør det, fra at være sanddru?

Det er for det første at tale ud af sit eget forråd i stedet for ud af Herren. Lad være hans eget forråd er godt, han taler dog uafhængigt af Herren og kan derfor ikke være sanddru.

For det andet er det at tale på eget initiativ. Selvom det, han siger, er sandt, er han dog ikke sanddru, thi han søger sin egen ære, han misbruger sit kendskab til sandheden og benytter den til forsvar for sin egen ære. Derfor er han ikke sanddru, thi ærelysten har altid med løgnen at gøre.

Hvem er sanddru?

Bibelen siger, at alle mennesker lyver. Ingen er altså sanddru. De har løgnen til fader og er underlagt ham; det betyder ikke, at de kun taler løgn og aldrig siger et

sandt ord, men det betyder, at de, også når de siger noget sandt eller, som det hedder, kæmper for sandheden, søger deres eget. De kender ikke ham, der er sandheden, og vil ikke kende ham.

Vor Herre Jesus

Han er Sandheden. Han talte aldrig på eget initiativ, men hvad han hørte Faderen sige, det sagde han. »Som Faderen har lært mig, således taler jeg« (Joh. 8,28), »Jeg taler det, som jeg har set hos min Fader« (vers 38).

Derfor var han sanddru; der fandtes ikke svig i hans mund. Han benyttede aldrig sit kendskab til sandheden, sin viden om Gud og mennesker, til at fremme sin egen ære eller egen vilje; han søgte kun Guds ære og at fremme hans vilje.

Ingen har talt som han. Heller ingen har tiet som han. De undrede sig over hans ord, men de undrede sig også, når han tav og intet sagde til egen fordel eller forsvar.

Han er altid sanddru. Det er betagende at lytte til ham. Hans ord er Ånd og er liv. Kødellige ord gavner aldrig, dvs. ord, båret af kødets ånd. De kan være sande efter deres pålydende, men dog er de ikke sande i sand mening, thi de er ikke givet af Ånden. Derfor virker de, skønt i og for sig sande, ikke noget godt, men er i løgnens og selvskhedens tjeneste.

Alt hvad der udgik af vor Herres Jesu mund var Ånd og liv, thi det udgik fra Faderen. Derfor ødelagde han aldrig noget med sine ord. Enhver, der tog imod dem,

fik hjælp. Enhver, der afviste dem, blev dømt.

Aldrig søgte han sin egen ære, thi han talte kun de ord, han havde modtaget fra Faderen. »Kun, hvad jeg har hørt af ham, taler jeg til verden. Som Faderen har lært mig, således taler jeg« (Joh. 8,26, 28). »Jeg har ikke talt af mig selv, men Faderen, som har sendt mig, har givet mig befaling om, hvad jeg skal sige, og hvad jeg skal tale – derfor hvad jeg taler, taler jeg, således som Faderen har sagt mig« (12,49-50). »Min lære er ikke min egen, men hans, som sendte mig« (7,16). Sådan taler han, der er sanddru, fordi han aldrig benytter sin viden og indsigt til andet end at gøre Faderens vilje til Faderens ære.

Han søger aldrig at indynde sig hos mennesker. Han smigrer ingen. Men han elsker alle. Når nogle opfattede hans tale som hård, var det ikke, fordi han var hård, thi han elskede dem, men fordi de selv var det og ikke ville bøje sig for ham.

Hans tale var enkel, uden overdrivelser, uden oratoriske understregninger eller gentagelser, uden snørklerier – han søgte jo ikke at gøre indtryk på mennesker, men Guds ære. Han var Sandheden og sanddru i sit inderste motiv.

Om et menneske er sanddru eller ej, kan ikke afgøres efter hans tale alene, thi sanddruhed har med hjertets og motivets renhed at gøre. Den, der søger sit eget, er aldrig sanddru.

Vor Herre Jesus er åbenbaringen af sandheden og sanddruheden. Hans ord er ikke blot sande, men også Ånd og liv, thi

de udspringer af et hjerte, der elskede Faderen og kun gjorde, hvad der var ham til behag, og de var båret af det motiv kun at søge Faderens ære og menneskers bedste.

Paulus

Han vidner om sin egen tale, at den ikke virkede ved visdoms overtalende ord, men ved Ånds og krafts bevis (1. Kor. 2,4). Spørger vi, hvorledes det gik til, svarer han, at »vi søger ikke vinding (noget for os selv) ved Guds ord, men ud af et rent sind (rene motiver), ja, ud af Gud, taler vi i Kristus for Guds åsyn« (2. Kor. 2,17).

Paulus taler på tilsvarende måde som Herren, derfor er han sanddru. Gennem hans breve kan du se ham helt ind i hjertet, og du finder intet andet motiv end kærligheden til Gud og næsten. Aldrig søger Paulus sit eget. Derfor tav han om sine mægtige syner og oplevelser og undveg enhver form for åndelig stormægtighed og opblæsthed. Det ville ikke have været usandt, om han havde udbasuneret det, men han ville ikke længere have været sanddru, thi da havde han jo søgt sin egen ære. Da de til sidst tvang ham til at tale derom, følte han, at han var blevet en dåre (2. Kor. 12,11).

Når han forsvarede sig, var hans motiv også helt rent. Det var ikke for at stå som den, der altså fik ret. »I har vel længe ment, det var for jer, vi forsvarede os. Nej, for Gud, i Kristus taler vi. Men alt, I elskede, til *jeres opbyggelse* (2. Kor. 12,19). Skulle han i deres øjne ikke stå prøve, gjorde det ham intet, blot de måtte gøre det gode (13,7).

Så uselvsk ren var han, når han talte, derfor kunne han også være streng, thi han søgte kun deres bedste, aldrig at hævde sig selv eller sin egen ære. Paulus er sanddru!

Forkyndere

Der er vel få, der står i så stor fare for ikke at være sanddru, som de, der taler til andre.

For det første er det en vældig fristelse at kunne tale til andre. Det giver en vis magt, og enhver besiddelse af magt er farlig. Thi tænk, om man misbruger den!

For det andet skal man jo tale, det forventes. Hvor let taler man derfor ikke ud af sig selv, ud af sit eget initiativ; og da er talen ikke Ånd og liv, skønt den måske er rigtig!

For det tredje søger man så let, så let sin egen ære fra talerstolen eller prædike-

stolen. Man mener at kende sandheden – og så bringer man sig selv, sin tjeneste, sin menighed, sit foretagende eller forehavende i rampelyset ved hjælp af sandheden.

Så er man ikke sanddru, thi at anvende sandheden i sin egen interessers tjeneste strider i den grad mod sandheden, at enhver, der gør det, ophører med at være sanddru.

Ak, vi forkyndere, hvor frygteligt vi dog kan synde, når vi skulle tjene!

Det gælder om at *være af sandheden*. Hvad vil det sige?

Først betyder det at være *født af Sandhedens Ånd*, dvs. født påny af Helligånden ved Sandhedens ord (Jakob 1,18), som er Guds levende og blivende ords uforkrænkelige sæd (1. Pet. 1,23).

Enhver, der er det, hører Herrens røst (Joh. 18,37). Og hvad han *hører* (nutid!), det taler han.

At høre Herrens røst er det samme som at *leve ham nær*. Den, der gør det, fornemmer i sin ånd, når han skal tale, og når han skal tie. Han buser ikke ud med sine meninger, men kan tie. I hjertets stille og fortrolige omgang med Herren bliver han sanddru. Hans liv bliver et vidnesbyrd om sandheden, ikke alene når han taler, men også når han tier.

Sandheden og Sandhedens Ånd

»Jeg er sandheden,« sagde vor Herre Jesus (Johs. 14,6). Sandheden er altså ikke en lære, men en person. Din lære om sandheden er muligvis bibelsk, men dermed er det ikke garanteret, at du kender sandheden og har med den at gøre. Kender du vor Herre Jesus og bliver du hos ham, da kender du også sandheden, selvom du ikke kender læren om sandheden.

Han sagde også: »Jeg er livet.« Sandheden er altså levende. Det er naturligvis, fordi sandheden er en person, som lever og er selve livet. Alt, hvad der ikke er levende, er altså heller ikke sandt. Trosbekendelsen er udmærket, men den garanterer ikke, at enhver, der skriver under på den, dermed kender sandheden.

Han sagde også: »Jeg er vejen.« Der er mange, der mener, at de kan vise dig vejen, men han nøjes ikke med at lade dig vide, hvilken vej, du skal gå – han indbyder dig til at blive i ham, thi da bliver du på vejen.

Ak, hvor er det svært selv for kristne at fatte dette; hvor hurtigt forvandler vi ikke sandheden til den rette lære (så ret, som mennesker nu kan gøre den) og glemmer, at kun ved at blive i ham kender vi sandheden og ejer vi livet.

Paulus siger: »*Ham* forkynnder vi« (Kol. 1,28) – intet andet end ham, intet ved siden af ham, intet ud over ham, intet, der skal supplere eller komplettere ham.

Sandhedens Ånd

Herren siger, at Helligånden er sandhedens Ånd; det vil sige, at Helligånden er hans egen Ånd, thi han er sandheden.

Helligånden skal vejlede os til hele sandheden (Johs. 16,13), dvs. til det fulde personlige kendskab til ham, der er sandheden.

Han skal nemlig ikke tale af sig selv, men alt, hvad han hører Herren sige, skal han tale, og han skal forkynnde os det, der kommer. Han skal herliggøre Jesus.

Altså: når Helligånden, sandhedens Ånd, vejleder os, er det til Jesus, han vejleder os, til et dybere kendskab til ham – og når han forkynnder os det, der kommer, er det aldrig blot kommende begivenheder som sådan, han forkynnder os, men han herliggør Herren dermed, så vor opmærksomhed aldrig bortledes fra Kristi person.

Sandhedens Ånd forkynnder os altså ikke sandheder, men herliggør Ham, der er sandheden. Når han forkynnder os sand-

heden om retfærdiggørelse ved tro, sker det på en sådan måde, at det ikke bliver en lære, vi behersker, men en herliggørelse af Ham, der er vor retfærdighed. Aldrig løsriver Sandhedens Ånd sandhederne fra Ham, der er Sandheden. Aldrig forkynnder han os en sandhed på en sådan måde, at vort hjerte ikke bliver grebet af Herren.

Ak, hvor bliver vi hurtigt grebne af »nye sandheder« eller »nyt lys«, som nogle kalder det – og efter en tids forløb skal vi så have andre »nye sandheder« – osv. – men intet af det er sandt, thi det samler ikke vore hjerter om Herrens person, men »begejstrer« os for nogle ideer eller planer eller postulater og leder således mennesker bort fra Kristus, skønt de tror og hævder, at det er ham, de kæmper for.

Tab aldrig Jesus af syne! Tab aldrig Jesus af syne!

Vor Bibellæsning

Hvert skrift i Bibelen kan gøre os viise til frelse *ved troen på Kristus Jesus* (2. Tim. 3,15).

Bibelens emne er Herren Jesus. Men for at forstå det, behøver vi bistand af sandhedens Ånd, når vi læser skrifterne.

Han alene kan åbne vore øjne, så vi *ser Herren overalt* i Den hellige Skrift. Uden Guds Ånd læser vi f.eks. Det gamle Testamente uden at kunne se Herren deri.

Med fare for at blive misforstået og fuldt vidende, at man nemt kan anklage mig og betragte mig som en farlig person, vil jeg alligevel tillade mig at citere, hvad en af mine bedste venner engang sagde ganske stille på sin egen originale måde – men inden jeg citerer ham, beder jeg dig endnu engang om ikke at misforstå ham eller mig, der tager mig den frihed at citere ham for alle mine bibeltro venner – han hviskede til mig: »Jeg tror ikke på Bibelen, men på Ham, Bibelen taler om!«

Fornægtede han dermed Bibelen? Nedskrev han dens autoritet? Aldeles ikke, han hævdede den i Ånd og sandhed.

Ingen var mere grebet af Herren end han, thi sandhedens Ånd fyldte og beherskede ham, og den herliggjorde Kristus for ham og gennem ham.

Ak, hvor er det nemt, men også farligt at tage emner ud af Bibelen og behandle dem som *emner*. Et emne kan man jo næsten beherske. Og så optræder nogle som specialister i emnet retfærdiggørelse ved tro, andre i helliggørelse, andre igen i Herrens tilkommelse eller i Israel eller noget andet.

Men Herren er ikke noget emne! Han er netop Herren! Og kun i ham er sandhe-

den til stede. Og den er ikke til stede som et emne, men som Ånd og Liv.

Den anden artikel her i bladet handler om at *være sanddru*. Enhver, der taler af sit eget, er ikke sanddru. Tænk, hvis vi tager emner ud af Bibelen og behandler dem som emner, da risikerer vi ikke at være sanddru, skønt vi ikke gør andet end at citere Bibelen. Vi har nemlig begået den slemme fejl at sætte vor Herres Jesu Kristi person i skyggen af den »sandhed«, vi har specialiseret os i, og derfor taler vi som specialister, dvs. ud af os selv – vi herliggør måske en eller anden sandhed, men hvor er Herren henne – ham har vi skubbet i baggrunden, medens vort speciale er kommet i forgrunden – alt i bedste mening, men alt uden virkelig sandhedsværdi, thi sandheden er den herliggjorte Frelser – ikke vort »speciale«.

Sandheden

»Jeg er sandheden« – det ord er udtømmeligt rigt. Vi kommer derfor aldrig i forbindelse med sandheden på vore egne betingelser, thi sandheden er Herren, sandheden er den herliggjorte Herre og Frelser.

Derfor kan du egentlig ikke studere sandheden. Tro ikke, at du lærer sandheden at kende, fordi du studerer eller uddanner dig til præst eller prædikant.

Det er muligt, du i studietiden lærer en del såkaldte sandheder at kende, men dermed er det ikke givet, at du kender Sandheden.

At lære Sandheden at kende går hånd i hånd med at blive forvandlet af ham. Han siger dig ikke sandheden på en sådan måde, at du kan gå bort med sandheden og forblive den samme – nej, sandheden skænkes dig kun som Ånd og Liv, dvs. livsforvandling.

Sandheden dører og gør levende. Sandheden fører ned og fører op. Sandheden dommer og frikender. Sandheden er hård som klippen og mild som dug på slagne enge.

En enkel lille norsk sang lyder således: »Sæt mig, Jesus, så jeg ser dig!« Den udtrykker, hvad vi behøver – altid at se Herren, altid at se ham bedre, altid at vandre for hans åsyn.

Det er dertil, Ordet er givet os, at vi skal se ingen uden Jesus. Det er også dertil, Helligånden er skænket os, at vi skal være eet med ham, der er sandheden, vejen og livet.

Da, men også kun da, er vi virkelig frie, således som Herren, der er sandheden, frigør os fra løgnen, synden, selvet, djævelen og døden.